

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3511/2022
21.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Нинковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за посебну експлоатацију угља „Ресавица“, Рудник лигнита „Лубница“ из Лубнице, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 625/2022 од 07.06.2022. године, у седници одржаној 21.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 625/2022 од 07.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 625/22 од 07.06.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Зајечару П1 873/21 од 08.10.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да му, на име неисплаћене зараде по основу прековременог рада за фебруар и август 2015. године, мај-јул 2016. године и за април-јул 2018. године, исплати укупан износ од 19.503,00 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости (висине износа и датум доспећа одређени у изреци), да се обавезе тужени да за тужиоца, на првостепеном пресудом досуђен износ увећане зараде као основице, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ , бр. 72/11...10/23) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по уговору о раду од 08.08.2006. године на пословима ... и његов рад је организован по сменама. Закључно са октобром 2014. године, тужилац је остварио право на увећану зараду за сменски рад, односно прековремени рад, за који му тужени није обрачунавао и исплаћивао припадајући додатак, већ је запосленима па и тужиоцу, омогућио да користе слободне дане, који су обрачунати и исплаћени као редован рад. Из налаза вештака је утврђено да је тужилац у утуженом периоду од фебруара 2014. године закључно са јулом 2017. године, користио слободне дане на име прековременог рада који је остварио до 01.11.2014. године, а који су му плаћени у висини цене редовног рада, односно остварио је укупно 312 сати ради или 39 надница, од чега је искористио 216 сати или 27 дана као слободне дане, тако да тужбом у овој правној ствари потражује новчану противвредност, односно увећани зараду за 96 сати рада или укупно 12 надница, за које није користио слободне дане.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени тахтев, налазећи да је тужилац остварио 96 сати рада (12 надница) преко могућег фонда часова рада за цео спорни период и да ове часове није компензовао слободним данима, а другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев због застарелости потраживања, применом чл. 110. и 196. Закона о раду .

По оцени Врховног суда, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право. Тужиоцу је део прековремених сати рада компензован кроз слободне дане за које му је плаћена накнада за редован рад, док је за преосталих 12 надница за прековремени рад, потраживање застарело, имајући у виду да је исто доспело закључно са 01.11.2014. године, а да је тужба у овом спору поднета 14.12.2017. године, по протеку рока од 3 године за застарелост новчаних потраживања из радног односа, применом члана 196. у вези са чланом 110. став 1. Закона о раду.

Ревизијски навод да се обавеза туженог преносила из месеца у месец и да је иста евидентирана на крају спорног периода закључно са јулом 2017. године, није од утицаја на доношење другачије одлуке, када се има у виду да обавеза исплате зараде доспева једанпут месечно, а најкасније до краја текућег месеца за претходни месец, на шта упућује одредба члана 110. Закона о раду, а да рок застарелости из члана 196. Закона о раду почиње да тече од настанка обавезе. По настанку – доспећу потраживања, тужилац је прихватио (користио) слободне дане као вид надокнаде за прековремени рад и зато околност да су исти коришћени у дужем временском периоду по доспећу, не утиче на ток застарелости потраживања.

Из наведених разлога, на основу члана 414. ст. 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић